

DONCS
AIXÒ

MARCEL·LÍ
BORRELL

Arramblar

Un dels molts contenciosos no administratius, però sí ciutadans que l'actual Paeria lleidatana té oberts a la capital, és, com no, generós en múltiples deficiències d'urbanisme i urbanitat. El més fotut per ara (i en ple consum del desembre nadalenc), és l'esventrament en canal de la Rambla d'Aragó, convertida en camp de batalla farcit de trinxeres trinxades. Vaja, que ERC i JxCatalunya ens la tenen jurada. Només cal rellegir la carta del lector **Josep García** (LaMAÑANA, 29/11/22) per fer-te una composició de lloc dels nombrosos nyaps que aquest ciutadà preocupat ha detectat en el repàs urbanita. Sintetitzo: reducció de la llibertat individual, destrucció de la vida als barris, afebliment del comerç de proximitat, guerra indiscriminada als cotxes, manca de debat ciutadà. Amb nocturnitat i autoritarisme, això sí però amb somriure a la cara, el regidor d'Urbanisme **Toni Postius i Terrado** (Lleida, 38 anys) s'ha convertit en l'infant terrible d'aquest arramblar. Segons el Diccionari de la Llengua Catalana, *'arramblar'*: endur-se una cosa amb impuls cobdiciós, indegut, violent. ¿S'arrambla la Rambla d'Aragó? Tant de bo que la Puri i el Toni, curosos progenitors del regidor li haguessin regalat el Monopoly o un tren-caclosques al nen. O jo mateix quan el vaig tenir d'ajudant d'escenògraf a l'òpera *L'arca de Noè* (2003) li hagués inculcat un respecte per les formes i el trànsit en escena. Toni, Lleida no és la teva arca, ni tu **Noè**. ¿O sí?